

KEMALETTİN TUĞCU

Altın Bilezik

uçan at
yayınları

ALTIN BİLEZİK

Yayın No: 50

Yadigâr Öyküler Dizisi: 23

Editör: **Gökçen Yüksel Karaca**

Kapak ve İç Tasarım: **Yasemin Kula**

Tasarım Uygulama: **Nurel Naycı**

Baskı ve Cilt: **Çevik Matbaacılık**

Davutpaşa Cad. Besler İş Merkezi No: 20/18-19 Topkapı / İstanbul

Tel: (0212) 501 30 19

Kapak Baskı: **Saner Matbaacılık**

© Kemalettin Tuğcu - Uçan At Yayınları, 2020

Sertifika No: 16228

ISBN: 978-605-9501-49-1

1. Basım: Eylül 2020

Uçan At Yayınları

Nuruosmaniye Cad. Kardeşler Han No: 1 Kat: 1

34110 Cağaloğlu - İstanbul

Tel: (0212) 520 72 53 (Pbx)

Belgegeçer: (0212) 511 47 74

www.ucanat.com.tr

bilgi@ucanat.com.tr

Tüm yayım hakları saklıdır. Tanıtım için alınacak kısa alıntılar dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

Çocuk ve ilk gençlik edebiyatı yayıncılığı amacıyla 2017 yılında kurulmuş olan Uçan At Yayınları, Bilge Kültür Sanat Yayınları'nın tescilli markasıdır.

KEMALETTİN TUĞCU
ALTIN BİLEZİK

Resimleyen:
Uğur Köse

Kemalettin Tuğcu

1902'de İstanbul'da dünyaya gözlerini açtı. Ayakları içeri dönük olarak doğduğu için, dışarıda akıp giden hayata uyum sağlayamadı. Okula gidemedi, rahatça arkadaşlarıyla dışarıda oynayamadı. Tüm bu olanlar onu içine kapanık birine dönüştürdü. Fakat bu özrü onu yıldırmadı. Bir şiirinde "Ne okul yüzü gördüm, ne yol gösteren kişi / Çaresizlik içinde yazıya döktüm işi." diyen Tuğcu, kendi gayretleriyle okuma yazmayı öğrendi ve tercüme yapacak derecede Fransızcasını geliştirdi. Yazarak avundu ve güçlendi. On üç yaşında başladığı yazı hayatında *Kuklacı, Üvey Baba, Garip, Sadet Borcu, Eskici Baba, Yer Altında Bir Şehir* başta olmak üzere üç yüzden fazla romanın yanında Fransız yazarlardan tercümeler de yaptı. *Kadın Dünyası, Çocuk Haftası, Ev-İş ve Hayat Mecmuası* gibi dergilerde görevler aldı ve yazıları yayınlandı. Şiirleri ise Gelişigüzel ismiyle bir kitapta toplandı. Eserlerinden bazıları sinema filmlerine ve televizyon dizilerine ilham kaynağı olmuştur. 1995 yılında 'Tüyap Kitap Fuarı Çocuk Edebiyatı' ödülüne layık görülen usta yazar, 1996'da vefat etti.

ALTIN BİLEZİK

ESNAF KAHVESİNDE

Sabahın çok erken bir vaktiydi.

Loş bir ışığı olan küçük kahvenin içinde yorgun yüzlü adamlar vardı.

Kahveci, taş masalarda oturanlara kahve ve çay taşıyordu.

Daha bir gün önceki yorgunluğu geçmemiş **yevmiyeli** işçiler yeni bir iş bulmak için orada oturmuş, arada bir kahvenin kapısına bakıyorlardı.

Her büyük mahallede böyle bir esnaf kahvesi vardı. Ev yaptıranlar, evini tamir ettirecekler, ya kahveciye haber bırakırlar veya erkenden buraya gelerek ustaları, kalfaları ararlardı.

O sabah kahveye gelenler; on bir, on iki yaşlarında fakir bir çocuğun, tahta sedirlerden birisinin kenarına oturmuş, başını masaya koymuş uyumakta olduğunu gördüler.

Yanında, sedirin üstünde mendiline bağıladığı ekmek duruyordu. Başı hiç kımlıdamıyordu.

Kahveci, yaşlı ustaların biriktiği köşeye yeni bir kahve götürdüğü zaman çayını içen İbrahim Usta,

– Bu çocuk kimin nesi, diye sordu.

Kahveci, çocuğun uyukladığı köşeye bakarak,

– Bu gece ben kahveyi kapatırken geldi, dedi.

Vapurdan çıkmış... İstanbul'da kimsesi yokmuş, çalışacakmış.

Çocuk bu konuşmayı duymuş, kafasını kaldırarak kollarının üzerinden bakmıştı.

8

Uyumadığı, düşündüğü anlaşılıyordu.

Sevimli ve temiz bir yüzü vardı.

Kuvvetli, kara gözlerinde o yaştaki çocukların gözlerinden beklenmeyen parlak, içli ve dolu bakışlar vardı.

Kendisine dikilen gözlere baktıktan sonra başını tekrar eğdi.

İbrahim Usta meraklı bir adamdı.

– Baksana bana küçük! Senin adın ne, diye seslendi.

Çocuk yerinden kımlıdadı. Yorgun bir sesle,

– Ahmet, dedi.

– Şöyle yakına gel bakayım.

İbrahim Usta kahveciye işaret etti.

– Bir çay daha getirsene!

Ahmet, çekine çekine gelerek masanın boş tarafındaki hasır iskemleye oturdu.

– Nereden geliyorsun sen?

– Bergama’dan!

– Anan baban yok mu senin?

– Var!..

– Niye geldin?

– Çalışmaya!

– Baban neci senin?

– Saatçi!

– Seni buraya o mu yolladı?

– Hayır, ben kendim geldim!

– Nasıl geldin?

– Kaçtım!

Kahvedekiler birbirleriyle bakıştılar. İbrahim Usta’nın kaşları çatılmıştı. Çocuğu paylar gibi bakıyordu.

Ahmet bu bakışlardan utanmış, pancar gibi kızararak başını önüne eğmişti.

